

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617206771
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4617206771.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: C.. R. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z., K. M. XXXX/XX, zastúpená: Mgr. Vlastimil Valkovič, advokát so sídlom 955 01 Topoľčany, A. Hlinku 4239/58, proti žalovanej: Y. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. XXX, zastúpená: Mgr. Patrik Štefkeje, advokát so sídlom Nitra, Školská 3, o zaplatenie 3.600 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 6C/76/2017-95 zo dňa 23. novembra 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Topoľčany ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 3.600 eur

- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.09.2015 do zaplatenia,
- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.10.2015 do zaplatenia,
- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.11.2015 do zaplatenia,
- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.12.2015 do zaplatenia,
- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.01.2016 do zaplatenia,
- s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.02.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.03.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.04.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.05.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.06.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.07.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.08.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.09.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.10.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.11.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.12.2016 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.01.2017 do zaplatenia,
- s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 200 eur od 21.02.2017 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 657, § 517 ods.2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník), § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 21.12.2017 domáhala voči žalovanej zaplata sumy 3.600 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania z dôvodu, že dňa 27.01.2015 uzatvorila so žalovanou zmluvu o pôžičke ústnou formou, na základe ktorej odoslala žalovanej dňa 27.01.2015 sumu 2.000 eur bezhotovostným prevodom na účet a dňa 30.01.2015 odovzdala žalovanej hotovostne finančné prostriedky vo výške 3.000 eur. Žalovaná sa zaviazala predmetnú sumu v celkovej výške 5.000 eur splácať v mesačných splátkach po 200 eur vždy do 20-teho dňa v mesiaci, na základe čoho uhradila žalobkyni v dňoch 18.02.2015, 17.03.2015, 16.04.2015, 19.05.2015, 19.06.2015, 16.07.2015 a 19.08.2015 vždy po 200 eur a to bezhotovostným prevodom na účet žalobkyne. Do podania žaloby jej vrátila žalovaná sumu 1.400 eur. Od mesiaca august 2015 žalovaná prestala so splácaním pôžičky a tak jej dlhuje sumu 3.600 eur. Ako listinný dôkaz žalobkyňa spolu so žalobou predložila výpis z účtu o úhrade sumy 2.000 eur, výberu v hotovosti 3.000 eur, hotovostným výberom, na ktorom sa nachádza rukou dopísané „Y. U. prevzala: 30.01.2015“ a podpis. Suma a mena výberu: 3.000 eur s dátumom 30.01.2015. Platobným rozkazom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 11.01.2018 č.k. 6C/76/2017-26 bolo žalobe žalobkyne vyhovené. Proti platobnému rozkazu podala včas odpor žalovaná z dôvodu, že žalovanú sumu neuznáva v celej výške, ale len do sumy 600 eur. V odpore ďalej uvádzala, že žalobkyňa v žalobe tvrdí, že mala údajne poskytnúť jej pôžičku vo výške 5.000 eur a potom sa pýta, prečo táto pôžička nebola poskytnutá už dňa 27.01.2015 v celej sume. Sumu vo výške 3.000 eur ako pôžičku namietala, keď táto jej nebola poskytnutá a priznala, že žalobkyňa dňa 27.01.2015 jej poskytla ako pôžičku sumu 2.000 eur, ktorú mala splácať po 200 eur mesačne. Celá situácia ohľadne poskytnutia pôžičky v sume 2.000 eur vznikla tak, že dňa 05.08.2014 na naliehanie samotnej žalobkyne poskytla pôžičku vo výške 15.000 eur osobne K.C. a to na základe písomnej zmluvy o pôžičke, nakoľko sa jednalo o vysokú sumu. Ako pôžičku sumu 3.000 eur poskytla samotnej žalobkyni na základe ústne dojednej zmluvy o pôžičke, nakoľko podľa jej tvrdenia mala rozbehnutý nejaký projekt so X.. Pôžičku poskytla na dobu do 29.08.2014. X. jej pôžičku nevrátila a ani žalobkyňa, tak kontaktovala žalobkyňu, že čo sa deje, že potrebuje peniaze vrátiť. Nakoľko jej peniaze vrátené neboli, tak dňa 27.01.2015 jej žalobkyňa poskytla ako pôžičku sumu 2.000 eur, ktorú poukázala na jej účet s tým, že túto jej bude splácať po 200 eur mesačne a že o pár dní by aj ona mala mať nejaké peniaze a že jej vráti aj sumu 3.000 eur. Ako uviedla, dňa 27.01.2015 jej žalobkyňa poskytla pôžičku 2.000 eur a o pár dní vrátila spomínaných 3.000 eur, teda žalobkyňa jej 3.000 eur nepožičala, ale práve naopak, vrátila. Žalobkyni pôžičku 2.000 eur splatila vo výške 1.400 eur. Keď jej túto sumu splatila, žalobkyni oznámila, že nech si ďalšie peniaze 600 eur pýta od pani X.. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania výsluchom žalobkyne, žalovanej, svedkov U. I., P. W. F., K.C., oboznámením sa s obsahom hotovostného výberu, výpisu z účtu, zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalovanou a K. X., čestného prehlásenia P. W. F., ostatných listinných dôkazov mal za preukázané, že dňa 27.01.2015 uzatvorila žalobkyňa so žalovanou ústne zmluvu o pôžičke, na základe ktorej jej poskytla pôžičku tak, že v ten istý deň jej formou bezhotovostného prevodu na účet odoslala sumu 2.000 eur a dňa 30.01.2015 jej osobne odovzdala v hotovosti sumu 3.000 eur preukazujúc hotovostným výberom z účtu žalobkyne dňa 30.01.2015 v sume 3.000 eur a písomným potvrdením na tejto listine žalovanou, že prevzala 30.01.2015 sumu 3.000 eur. Súčasne sa žalobkyňa so žalovanou dohodli na splácaní pôžičky, ktorú splácala žalovaná po 200 eur a to v dňoch 18.02.2015, 17.03.2015, 16.04.2015, 19.05.2015, 19.06.2015, 16.07.2015 a 19.08.2015 a splatila spolu 1.400 eur. Žalovaná uznala dlh voči žalobkyni vo výške 600 eur, keď potvrdila poskytnutie pôžičky dňa 27.01.2015 vo výške 2.000 eur, z ktorej splatila v splátkach po 200 eur spolu 1.400 eur. Poprela však pôžičku v sume 3.000 eur, keď práve podľa nej túto sumu požičala žalobkyni dňa 05.08.2014, kedy na základe písomnej zmluvy o pôžičke z toho istého dňa požičala K. X. sumu 15.000 eur. Podľa žalovanej pôžička bola poskytnutá na dobu do 29.08.2014 s tým, že pokiaľ jej dňa 30.01.2015 žalobkyňa odovzdala sumu 3.000 eur, bolo to titulom vrátenia pôžičky. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná, ktorá preukázala, že na základe zmluvy o pôžičke ústnou formou dňa 27.01.2015 poukázala bezhotovostným prevodom na účet žalovanej sumu 2.000 eur, čo v konaní ani nebolo sporné. Spornou zostala suma 3.000 eur, avšak podľa súdu žalobkyňa hodnoverným spôsobom preukázala, že poskytla žalovanej pôžičku vo výške 3.000 eur, k čomu došlo dňa 30.01.2015, čo preukázala hotovostným výberom z účtu vedeného na jej meno a to vo výške 3.000 eur dňa 30.01.2015, na ktorej listine o hotovostnom výbere je rukou dopísané, že prevzala žalovaná dňa 30.01.2015 a tiež sa tam nachádza jej vlastnoručný podpis. Žalobkyňa tak poskytla žalovanej pôžičku v celkovej výške 5.000 eur, ktorú skutočnosť mal súd za preukázanú aj zo svedeckej výpovede

svedkyne P. W. F., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že rovnako pozná žalobkyňu i žalovanú, ktoré k nej chodili do masážneho salónu a takto sa dozvedela, že žalovaná potrebuje 5.000 eur na tovar do Turecka. Vedela určite uviesť, že to bolo 5.000 eur, pretože to spomínali u nej, ako i to, že 2.000 eur šlo žalovanej na účet a 3.000 eur do jej rúk. Podľa svedkyne sama žalovaná sa vyjadrila, že je rada, že tie peniaze má. Svedkyňa tiež uviedla, že vie určite, že to bolo 5.000 eur, ktoré mala žalovaná splácať, pričom keď odcestovala žalovaná do Turecka, požiadala ju, aby za ňu žalobkyňi splatila jednu splátku a to 200 eur, čo zrealizoval jej manžel. Svedkyňa ďalej mala od žalovanej vedomosť, že si napísali aj papier, aby tie peniaze boli vrátené. Sama žalovaná jej tento podpísaný papier ukazovala, pričom na pojednávaní potvrdila, že šlo o listinu o hotovostnom výbere dňa 30.01.2015 na sumu 3.000 eur, na ktorej sa nachádza rukou dopísané, že žalovaná prevzala 30.01.2015 a jej podpis. Že šlo o pôžičku, vedela to od samotnej žalovanej, ktorá jej to povedala a ešte jej povedala, že žalobkyňa si berie pôžičku, aby jej mohla požičať. Tvrdenie žalobkyne potvrdil aj svedok U. I., priateľ žalobkyne, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že žalovaná ústne požiadala žalobkyňu, či jej môže požičať peniaze, najskôr to bolo 5.000 eur. Žalobkyňi povedal, že je to veľká suma. O dva dni na to prišla, že nie je to suma 5.000 eur a stačí požičať 2.000 eur, avšak o 2-3 dni telefonovala žalovaná žalobkyňu, či jej môže požičať ešte ďalších 3.000 eur. Návratnosť mala byť zabezpečená tým, že žalovaná príde s tovarom a tento predá. Podľa svedka žalobkyňa mala k dispozícii finančné prostriedky, pretože si brala úver. Žalovaná svoje tvrdenie o tom, že suma 3.000 eur predstavovala vrátenie pôžičky, ktorú poskytla žalobkyňi dňa 05.08.2014 nepreukázala žiadnym hodnoverným dôkazom. Nepreukázala, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke dňa 05.08.2014 so žalobkyňou o poskytnutí sumy 3.000 eur, kedy ako to vyplýva z písomnej zmluvy o pôžičke v ten istý deň teda 05.08.2014 požičala žalovaná K. X. sumu 15.000 eur. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaná navrhla výsluch svedkyne K. X., ktorá potvrdila iba to, že jej žalovaná poskytla pôžičku, ktorej výšku si už nepamätala a určitú časť peňazí žalovanej vrátila. Svedkyňa tiež uviedla, že pokiaľ išlo o zostatkovú sumu, žalobkyňa jej povedala, že jej môže pomôcť vyplatiť za ňu zostatok žalovanej. Žalovaná však k výpovedi svedkyne na pojednávaní uviedla a to na otázku, či žalobkyňa žalovanej vrátila peniaze za X., že žalobkyňa jej tieto peniaze nevrátila a svedkyňa X. jej naďalej dlhuje peniaze. Pokiaľ tak žalovaná neoznačila dôkazy preukazujúce jej tvrdenia, nesie nepriaznivé dôsledky rozhodnutia vzhľadom na výsledok konania. Podľa súdu je celkom nelogické tvrdenie žalovanej, že keď jej žalobkyňa dlhuje sumu 3.000 eur, aby si od nej požičiavala 2.000 eur a nepovažovala to za vrátenie časti pôžičky. Tvrdenie žalovanej, že tak urobila preto, že potrebovala finančné prostriedky sa zdajú súdu skôr za účelové. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobe žalobkyne vyhovel majúc za preukázané poskytnutie pôžičky vo výške 5.000 eur, z ktorej žalovaná uhradila 1.400 eur na základe dohodnutých mesačných splátok po 200 eur. O úroku z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď do omeškania sa žalovaná dostala nasledujúcim dňom po 20-tom dni v mesiaci, keďže bolo dohodnuté splácanie pôžičky vždy do 20-teho dňa v mesiaci. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP vzhľadom na úspech žalobkyne, priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktoré trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podanie žaloby a z odmeny právneho zástupcu za zastupovanie s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná s poukazom na odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. S poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 ods. d) CSP uviedla, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s námietkami žalovanej k otázkam majúcim podstatný význam pre konanie a rozhodnutie súdu, nesporné skutočnosti tvrdené stranami sporu považoval naopak za sporné v otázke uzavretie zmluvy o pôžičke zo dňa 27.01.2015, výpovede svedkov navrhnutých žalobkyňou si len jednostranne osvojil bez náležitého posúdenia ich obsahu ako jednostranne subjektívneho tvrdenia nimi prebratého od samotnej žalobkyne (svedkovia z počutia), vôbec nevyhodnotil nedôveryhodné tvrdenia žalobkyne vyplývajúce z vykonaného dokazovania a listinných dôkazov, na ktoré žalovaná poukazuje, čím považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný v tomto rozsahu a nedostatočne odôvodnený. S poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) CSP uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v otázke deklarovanej existencie zmluvy o pôžičke vo výške 3 000 eur zo strany súdu prvej inštancie a vzniku právneho vzťahu z takejto zmluvy o pôžičke, ktorá nikdy nebola medzi stranami sporu uzavretá a nikdy nedošlo k reálnemu plneniu údajnej pôžičky žalobkyňou žalovanej. S poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) CSP uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože

rozhodujúce skutkové tvrdenia strán sporu vyhodnotil pri skúmaní možného vzniku zmluvy o pôžičke v rozpore s týmito skutkovými tvrdeniami strán sporu, výpovede svedkov nevyhodnotil v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov v úzkej súvislosti s tvrdeniami strán sporu, ale ich vyhodnotil jednostranne na ťarchu žalovanej bez úzkej súvislosti posúdenia vierohodnosti týchto skutkových tvrdení svedkov, najmä s ohľadom na skutočnosť, že títo si vlastným presvedčením prispôbovali vnímanie objektívnych skutočností bez poznania obsahu okolností, za ktorých sa dostali do jej dispozície určité peňažné prostriedky od žalobkyne, navyiac nesporný dôkaz preukazujúci len výber peňažných prostriedkov z účtu vyhodnotil opäť len jednostranne v prospech žalobkyne bez toho, aby náležitým spôsobom vyhodnotil argumentačne námietky žalovanej. Súd prvej inštancie v rozpore s vykonaným dokazovaním považoval za nesporné, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke v sume 3 000 eur, v odôvodnení presne ani neuvádzanom období, pritom sa ona môže len domnievať z kontextu odôvodnenia, že by malo ísť pravdepodobne tiež o zmluvu o pôžičke zo dňa 27.01.2015. Uvedené ustálil z dokladu preukazujúceho výber peňazí v hotovosti žalobkyňou dňa 30.01.2015, na ktorom je len výslovne uvedené, že žalovaná tieto peňažné prostriedky prevzala. Doklad nepreukazuje žiadny právny dôvod vyplatenia peňazí žalobkyňou žalovanej, ani podstatné náležitosti súdom prvej inštancie posúdenej nespornej zmluvy o pôžičke na sumu 3000 eur, či iného jednostranného alebo dvojstranného právneho úkonu, ani to, za akých okolností by žalovaná mala vraj vrátiť údajnú pôžičku žalobkyňi. Doklad preukazuje len objektívnu skutočnosť uvedenú v obsahu tohto dokladu, ktorý je nesporný, t.j. výber sumy 3 000 eur z banky. Z obsahu dokladu sú zrejmé len dve skutočnosti a to, že žalobkyňa vyberala peniaze z účtu v hotovosti vo výške 3000 eur a podpis žalovanej na tomto doklade s uvedeným slovného spojenia prevzala dňa 30.01.2015, z ktorého možno vyvodiť len tú skutočnosť, že do dispozície žalovanej sa dostala peňažná suma vo výške 3 000 eur bez preukázania právneho dôvodu, ktorý by svedčal tak žalobkyňi, či žalovanej. Takto predložený doklad nepreukazuje skutkové tvrdenie žalobkyne o poskytnutí pôžičky žalovanej, ani skutkové tvrdenia žalovanej o vrátení pôžičky žalobkyňou žalovanej, ale každá strana sporu poskytla o tejto spornej veci vlastné skutkové tvrdenia a objektívne každá strana sporu nevie preukázať ním tvrdený právny dôvod, na základe ktorého sa do dispozície žalovanej dostala suma 3 000 eur. Ak takto strany sporu postupovali a nedbali na to, aby boli medzi nimi pri vyhotovení tohto dokladu všetky rozpory odstránené ohľadom najmä právneho dôvodu týkajúceho sa peňažnej sumy 3 000 eur, nie je možné jednostranne toto pričítať na ťarchu žalovanej. Predložený doklad v nadväznosti na skutkové tvrdenie žalovanej o poskytnutí pôžičky na základe ústnej zmluvy o pôžičke poskytnutej žalobkyňi žalovanou v sume 3 000 eur v hotovosti svedčí práve aj v prospech tejto argumentácie žalovanej. V konaní nebolo sporené, že tak žalobkyňa, ako aj žalovaná zhodne tvrdili, že k vzniku právneho dôvodu na každej strane sporu ohľadom peňažnej sumy 3 000 eur došlo uzatvorením dvojstranného právneho úkonu v ústnej forme bez toho, aby tretia strana (napr. prítomný svedok) potvrdil obsah ústneho dojednania strán sporu. Žalobkyňa tvrdí, že sa ústne dohodli na zmluve o pôžičke na sumu 3 000 eur, čo žalovaná poprela uvedením vlastnej predstavy o skutkových tvrdeniach a najmä o právnom dôvode týkajúcom sa sumy 3 000 eur. Žalovaná tvrdila a tvrdí, že žalobkyňi poskytla na základe ústnej zmluvy o pôžičke v hotovosti sumu 3 000 eur dňa 05.08.2014, ktorá od nej vylákala tiež poskytnutie pôžičky svedkyňi X. (to nebolo sporné) na ich pravdepodobne spoločný biznis a ešte aj pôžičku v sume 3 000 eur pre ňu samotnú v hotovosti. Keďže v tom čase spolu dobre vychádzali so žalobkyňou, žiadnu písomnú zmluvu o pôžičke, ani písomné potvrdenie o prevzatí poskytnutej pôžičky nevyhotovili, vzájomne si dôverovali, avšak ohľadom pôžičky pre svedkyňu X., vzhľadom na výšku tejto pôžičky samotná žalobkyňa obsah tejto zmluvy o pôžičke so svedkyňou X. pripravila a žalovanej predložila na podpis. Pravdivosti žalovanou uvádzaných skutkových tvrdení nasvedčuje tvrdenie žalobkyne označené ako „Stanovisko k odporu žalovanej zo dňa 22.01.2018“, v ktorom táto uviedla presnú výšku pôžičky, ktorú žalovaná poskytla svedkyňi X. a dokonca aj výšku úročenia v sume 8 000 eur. Žalovanej išlo len o vrátenie poskytnutej pôžičky a jej uzavretie v písomnej forme, pričom ostatné náležitosti obsahu zmluvy sú dielom žalobkyne. Spôsobom rozhodnutia tak súd priznal žalobkyňi právo na zaplatenie žalovanej nikdy neposkytnutej pôžičky vo výške 3 000 eur a zároveň zostáva bez povšimnutia vrátenie žalovanou poskytnutej pôžičky žalobkyňi vo výške 3 000 eur, čím sa nastolil stav, ktorý by sa v majetkovej sfére žalovanej mal prejavíť úbytkom peňažnej sumy 6 000 eur v prospech žalovanej bez existencie akéhokoľvek právneho dôvodu na strane žalobkyne. Navyiac je tento stav elementárnej nespravodlivosti opieraný o výpovede svedkov, ktorí už z povahy veci nemohli mať žiadne presné vedomosti o obsahu podstatných náležitostí prípadných dvojstranných právnych úkonov uzavretých medzi stranami sporu a už vôbec nie o právnom dôvode uzavretia právnych úkonov týkajúcich sa uzavretia právneho úkonu týkajúceho sa sumy 3 000 eur. V konaní vypočutí svedkovia partner žalobkyne pán I. a kamarátka žalobkyne pani F., ktorí nikdy neboli prítomní pri ich stretnutiach so žalobkyňou a tak sprostredkované vypovedajú o veciach, o ktorých už z povahy veci nemohli mať žiadnu presnú vedomosť alebo sa

o určitých skutočnostiach mohli dozvedieť len z jednostranných subjektívnych vyjadrení žalobkyne. Svedok I. ani svedkyňa F. nevyviedli o skutočnostiach, ktoré vnímali vlastnými zmyslami vo vzťahu k stranám sporu a prítomnosti pri ich prípadných dojednaniach o obsahu dvojstranných právnych úkonov a právnych dôvodov týchto dojednaní, ale vypovedali o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli zo subjektívnych tvrdení samotnej žalobkyne. F. I. je životný partner žalobkyne, je prirodzené, že bude vypovedať o skutočnostiach tak, aby zapadali do koncepcie žalobného návrhu žalobkyne. Tento svedok nemohol vedieť na základe akých právnych dôvodov sa do dispozície žalovanej dostali peňažné prostriedky v celkovej sume 5 000 eur, mohol mať len objektívnu vedomosť o tom, že jeho partnerka vyplatila žalovanej peniaze v uvedenej výške s poukazom na jeho výpoveď zo dňa 23.05.2018. Navyiac svedok nebol prítomný pri ich osobných stretnutiach a dojednaniach so žalobkyňou, z čoho je nepochybné, že má vedomosť o skutočnostiach, o ktorých sa vyjadril pred súdom na pojednávaní, ktoré nevnímali vlastnými zmyslami, ale len so subjektívnych vyjadrení žalobkyne. Rovnakú nevedomosť vyjadril aj o obsahu žalovanou poskytnutej pôžičky žalobkyňi v sume 3 000 eur. Vnímanie objektívnych informácií svedkom vo vzťahu k sume 3 000 eur je len jeho subjektívnym úsudkom a vnímaním bez poznania právneho dôvodu, o ktorom nemohol mať vedomosť, alebo subjektívnym vyjadrením tlmočiac súdu prvej inštancie subjektívne tvrdenia samotnej žalobkyne, ktorá mu to takto prezentovala. Ide len o svedectvo z počutia, pričom žalovaná by dokázala rovnakým svedectvom preukázať ňou uvádzaný právny dôvod výsluchom svojho partnera a blízkych osôb, ktorí by sa rovnakým spôsobom vedeli vyjadriť k skutočnostiach ako sa vyjadroval svedok I., hoci ani jeden nebol prítomný pri ich dojednaniach so žalobkyňou. Takéto výpovede svedkov nemajú žiadnu relevanciu k dôvodnosti žaloby, pretože objektívne nevedia stotožniť obsah dojednaní a právnych dôvodov dvojstranných právnych úkonov medzi stranami sporu, vedľa len uviesť, že suma 5 000 eur sa dostala do dispozície žalovanej, čo nie je sporné, sporný je právny dôvod ich poskytnutia. Svedkyňa F. nebola prítomná pri žiadnych dojednaniach medzi žalobkyňou a žalovanou, jej výsluch je len svedectvom z počutia a to doslovnou interpretáciou subjektívnych tvrdení žalobkyne. Svedkyňa vypovedala o skutočnostiach, o ktorých nemohla mať žiadnu vedomosť. Svedkyňa na pojednávaní dňa 17. 10.2018 uviedla, že sa vraj dozvedela, že žalovaná potrebuje sumu 5 000 eur na tovar, neskôr uvádzala, že sa to dozvedela od samotnej žalovanej, vzápätí uviedla, že presne nevie. Svedkyňa neuvádza, od koho sa tieto informácie dozvedela, kedy, kde a na akom mieste, o právnych dôvodoch týkajúcich sa sumy 5 000 eur sa vyjadruje spôsobom, ako by bola osobne prítomná pri rokovaní žalobkyne a žalovanej, prítomná však nebola, čo nie je sporné. Ide len o subjektívny úsudok svedkyne, nie je o objektívnu verifikáciu udalostí, ktoré by vnímala vlastnými zmyslami. Svedkyňa F. tvrdí, že mala vedomosť o určitom „papierí“, ktorý by mal obsahovať určité skutočnosti, aby boli peniaze vrátené, no tento nevidela, keďže si to potom overovala ako sama tvrdí, u žalobkyne. Ak si teda existenciu nejakého papiera následne overovala u žalobkyne, nemohla takýto papier vôbec vidieť, ani jeho obsah, keďže objektívne nevedela, či existuje, ak si jeho existenciu potvrdzovala následným kontaktovaním žalobkyne. Nepravdivé tvrdenie tejto svedkyne ďalej vyplýva zo zápisnice z pojednávania, kde najskôr po tvrdení, že mal existovať nejaký papier o tom, aby boli peniaze vrátené a ktorého existenciu si následnej vraj mala overovať u žalobkyne, tvrdila, že tento doklad jej vraj sama žalovaná ukázala, čo je v rozpore s jej prvotnými tvrdeniami. Prirodzene sa tak o nejakom doklade dozvedela od žalobkyne, ktorá jej ho takto nepochybne musela ukázať jeho predložením. Ak ho aj žalobkyňa svedkyňi takto predložila, s obsahu tohto listinného dôkazu svedkyňa objektívne nevie posúdiť, či ide o pôžičku žalobkyne žalovanej alebo o vrátenie pôžičky poskytnutej žalovanou žalobkyňi. Skutočný právny dôvod tak vie svedkyňa uviesť len sprostredkovane od strany sporu, v prospech ktorej sa pred súdom vyjadrovala, pretože z obsahu dokladu nemožno vyvodíť právny dôvod plnenia. Svedkyňa F. je dobrou kamarátkou žalobkyne a so žalovanou má negatívny vzťah, odkedy s ňou žalovaná prerušila kontakt. Jediným pravdivým tvrdením svedkyne je, že ju jedenkrát požiadala, aby za ňu vložila na účet žalobkyne sumu 200 eur, keď bola odcestovaná v zahraničí, na splatenie časti pôžičky poskytnutej žalovanej žalobkyňou vo výške 2 000 eur. Naopak svedkyňa X. kamarátka žalobkyne potvrdila, že jej žalovaná poskytla pôžičku a reálne plnenie v zmysle zmluvy o pôžičke. Keďže nebola schopná ju vrátiť, sama žalobkyňa jej navrhla, že žalobkyňa vráti túto pôžičku žalovanej za svedkyňu X., no žalobkyňa nevrátila žalovanej žiadne plnenie ako vrátenie časti pôžičky za svedkyňu X., preto žalovanej nakoniec táto svedkyňa pôžičku vracala. S výsluchom vyplýva, že dlh svedkyne za poskytnutú pôžičku mala žalovanej ako veriteľovi na základe ich vzájomnej dohody poskytnúť samotná žalobkyňa, čo sa však nestalo, hoci jej svedkyňa podpísala zmenky na zmenkové sumy, v ktorej mala byť zohľadnená časť pôžičky, ktorú mala za ňu vrátiť žalovanej žalobkyňa, no nakoniec aj tak nevrátila a ešte má žalobkyňa vystavené od svedkyne zmenky, pri niektorej z nich hospodársky dôvod v tomto rozsahu chýba, čím svedkyňa X. by mala žalobkyňi poskytnúť plnenie zmenkovej sumy bez toho, aby žalobkyňa za ňu uhradila žalovanej vrátenie jej časti pôžičky jej osoby. Svedkyňa sa tak v podstate dostala

do rovnakej situácie ako žalovaná, keď bez reálneho prijatia plnenia a „formálne naoko“ vystavenou zmenkou disponujúc právny dôvodom vzniku pohľadávky, by mala plniť z časti žalobkyňa niečo, čo žalobkyňa nikdy neplnila žalovanej. Obdobne sa zachovala žalobkyňa aj voči žalovanej, keď navonok disponuje len určitým dokladom preukazujúcim žalovanou prevzaté peňažné prostriedky, ktoré jej nikdy neposkytla ako pôžičku 3 000 eur a na dôvažok žalovanej nikdy ňou poskytnutú pôžičku v rovnakej výške 3 000 eur nevrátila. Uvedené konanie žalobkyne do značnej miery znižuje dôveryhodnosť jej skutkových tvrdení. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal s týmito okolnosťami, s obsahom svedeckej výpovede X., obmedzil sa len na konštatovanie žalovanej, že žalovanej žalobkyňa za svedkyňu nevrátila žiadnu časť pôžičky, čo je pravdou. Nezaoberal sa posúdením dôveryhodností tvrdení a osoby samotnej žalobkyne s ohľadom na skutočnosti, ktoré vyšli najavo z výsluchu svedkyne X. i vo vzťahu k žalovanej v súvislosti s rovnakými dôsledkami vznikajúcimi v majetkovej sfére svedkyne i žalovanej. Ak žalobkyňa na pojednávaní dňa 17.08.2018 uviedla, že žiadna dohoda so svedkyňou X. nebola, pokiaľ ide o poskytnutie plnenia časti pôžičky žalobkyňou žalovanej ako veriteľa svedkyne, tak nepochybne uvádza nepravdivé skutkové tvrdenia, keď tak ako žalovaná ako aj svedkyňa X. (dobrá kamarátka žalobkyne) uvádzajú zhodné skutkové tvrdenia. Žalobkyňa sa svojimi skutkovými tvrdeniami sama usvedčuje z klamstva, že sa o uzavretej zmluve o pôžičke medzi žalovanou ako veriteľom a svedkyňou X. ako dlžníkom dozvedela až na súde. Žalobkyňa tvrdila, že o zmluve nič nevie, ale celkom nepochopiteľne vedela uviesť, že nevie o akú sumu jednalo. Ak teda nemala vedomosť o zmluve, ako mohla vedieť, že by malo byť predmetom plnenia zmluvy, o ktorej nemá vedomosť, nejaká suma. Vzápätí vo svojej výpovedi uviedla, že bola osobne prítomná ako žalovaná uzatvárala so svedkyňou zmluvu, rovnako, že ju svedkyňa žiadala, aby žalobkyňa plnila za svedkyňu priamo žalovanej ako veriteľovi. Z kontextu vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že bola prítomná pri uzatváraní zmluvy o pôžičke. Z uvedeného je zrejماً nedôveryhodnosť tvrdení žalobkyne i jej samotnej. Vrcholom jej klamlivých tvrdení je tvrdenia argumentujúc „mi neplatila ani jedna ani druhá“. Práve naopak bola to žalobkyňa, ktorá neplatila a nevrátila pôžičku žalovanej a ktorá si bez hospodárskeho dôvodu nechala vystaviť zmenku od svedkyne X. vo vzťahu k časti pôžičky, ktorú mala podľa ich vzájomnej dohody vrátiť žalovanej ako veriteľovi svedkyne X., no nikdy nič za svedkyňu X. neposkytla. Ak je tu blízky priateľský vzťah svedkyne X. k žalobkyňi (potvrdili tak strany sporu, ako aj samotná svedkyňa), možno objektívne usúdiť, že asi nemala žiadnu motiváciu vyjadrovať sa k rozhodujúcim skutkovým okolnostiam nepravdivo. Pokiaľ žalobkyňa spochybňovala svedkyňu poukazovaním na trestné konanie, je potrebné zdôrazniť, že svedkyňa v konaní pred súdom nepopierala, že určitú peňažnú sumu dlží žalobkyňi, z čoho možno usudzovať, že sa vyjadrovala pravdivo aj k tejto otázke (existencia dlhu voči žalobkyňi), pričom samotná existencia dlhu ešte neodôvodňuje trestnú zodpovednosť svedkyne za nevrátenie pôžičky a spochybňovanie skutkových tvrdení vyplývajúcich z výsluchu svedkyne, aj k existencii zmeniek, čo preukázala aj samotná žalobkyňa ich predložením súdu. Z vykonaného dokazovania výsluchom strán nepochybne vyšlo najavo, že so žalobkyňou uzatvorila ústnu zmluvu o pôžičku na sumu 2 000 eur dňa 27.01.2015, o ktorom sa takto zhodne vyjadrili strany sporu, preto možno tieto skutkové tvrdenia i právny dôvod plnenia považovať za nesporný. Ak súd vyvodzuje z týchto nesporných skutočností nesprávne skutkové zistenia i právny dôvod plnenia, je také posúdenie súdu zjavne v rozpore s tým, čo vyšlo najavo a nebolo medzi stranami sporu sporné. Pre žalovanú ako veriteľa by bol oveľa logickejší a racionálnejší taký postup, aby žalobkyňa skutočne vrátila žalovanej poskytnutú pôžičku už sumou 2 000 eur, resp. jednorázovo sumou 3 000 eur. Keďže však bola žalobkyňa ochotná pristúpiť k poskytnutiu plnenia len uzavretím zmluvy o pôžičke a žalovaná peniaze nevyhnutne potrebovala pre pokračovanie v podnikaní a na nákup tovaru, keďže ešte nemala vrátenú pôžičku v rozsahu 15 000 eur od svedkyne X., bola tak v tiesnivej situácii, že pristúpila na podmienky žalobkyne a to uzavretie zmluvy o pôžičke na sumu 2 000 eur dňa 27.01.2015. Nebola v situácii, že by si mohla diktovať podmienky, keďže žiadny doklad o poskytnutí pôžičky v sume 3 000 eur žalobkyňi si osobitne nevyhotovovali vzhľadom na vtedy priateľský vzťah a vzájomnú dôveru, na čo teraz doplatila a žalobkyňa chce od nej ďalších 3 000 eur využívajúc stav, ktorý sama vyvolala. Ani žiadne vzájomné započítanie pohľadávok ako na to poukazuje žalobkyňa by neriešilo vzniknutú situáciu žalovanej vyvolanú žalobkyňou, keďže by disponovala len sumou 1 000 eur, čo je málo peňazí pre obrat tovaru a jeho naskladnenie pre účely ďalšieho predaja. Z týchto okolností len usudzuje, že žalobkyňa už mala dopredu všetko premyslené tak, aby jej nikdy nemusela vrátiť poskytnutú pôžičku v sume 3 000 eur a ešte sa na jej úkor obohatila na ďalšiu sumu 3 000 eur, ktorú žalovanej reálne vracala ako poskytnutú pôžičku dňa 30.1.2015 a súd tejto argumentácii žalobkyne uveril napriek nedôveryhodnosti jej tvrdení, na ktoré rozpory žalovaná podrobne poukazuje. Jediné racionálne vysvetlenie tohto postupu je nepochybne také, že žalobkyňa už dopredu mala premyslený tento scenár, pretože žalovaná od nej požadovala vrátenie sumy 3 000 eur, uzavrela sa pôžička na sumu 2 000 eur a výber v hotovosti z banky na sumu 3 000 bol zrejme zámerne popísaný slovne len tým

spôsobom, aby to u laika evokovalo poskytnutie pôžičky žalobkyňou žalovanej a nie naopak, t.j. vrátenie žalovanou poskytnutej pôžičky. Jediné racionálne je len v úmyselnom vytvorení podmienok žalobkyňou do takej miery, aby mohla od žalovanej pýtať peniaze bez právneho dôvodu a ako sama uviedla, že nemala peniaze ani len na právnika. Aj výpisy z účtu predložené žalobkyňou súdu preukazujú zrejmy nedostatok disponibilných peňažných prostriedkov na tomto účte a zrejmu nespôsobilosť žalobkyne poskytnúť alebo vrátiť plnenie. Motív tohto konania žalobkyne je viac ako evidentný, t.j. dosiahnuť na úkor žalovanej peňažné plnenie zjavne bez právneho dôvodu, využijúc podmienky, ktoré sama žalobkyňa vytvorila (žiadala sumu 2 000 eur poskytnúť ako pôžičku, hoci bola aj je dlžníkom žalovanej a napísať na doklad o výbere v hotovosti v sume 3 000 slovné spojenie, ako žiadala, namiesto toho, že vracia pôžičku). Keďže v rozhodujúcom období v minulosti mali priateľský vzťah, tak jej dôverovala a vôbec pri prípadnej pôžičke na sumu 2 000 eur z 21.01.2015 a doklad o výbere v hotovosti z banky v sume 3 000 eur z 30.01.2015 vopred nekalkulovala, že by malo ísť o nejaké zamýšľané konanie žalobkyne voči žalovanej, jednoducho jej dôverovala. Považuje za absurdné tvrdenie žalobkyne, že si zobrala spotrebný úver v sume 10 000 eur len z dôvodu, aby mohla žalovanej požičať sumu 2 000 eur. Je iracionálne správanie vysokoškolsky vzdelanej osoby, aby si požičiavala z banky drahý spotrebný úver na poskytnutie pôžičky inej fyzickej osobe, navyše tvrdiac vo výške 5 násobku výšky dojednanej pôžičky. Navyše na pojednávaní dňa 23.05.2018 žalobkyňa tvrdila, že si z banky zobrala spotrebný úver 10 000 eur kvôli žalovanej a z predložených výpisov z účtu vyplýva, že žalobkyňi bol poskytnutý úver v sume 12 000 eur, t.j. vo výške dosahujúcej 6 násobok žalovanej poskytnutie pôžičky dňa 27.01.2015. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní nezaoberal obsahom svedeckých výpovedí svedkov žalobkyne pána I. a pani F., jednoducho si ich obsah len osvojil a považoval ich za nesporne preukazujúce poskytnutie pôžičky žalobkyňou v sume 5 000 eur žalovanej. Z výsluchu tých dvoch svedkov je však objektívne zistenie spočívajúc len v tom, že sa do dispozície žalovanej dostala peňažná suma 5 000 eur, čo vyplýva rovnako aj z tvrdení žalovanej a z tvrdení žalobkyne a tento fakt nie je sporný. Svedkovia sa však vyjadrovali k právnomu dôvodu týkajúcemu sa peňažného plnenia v sume 5 000 eur, o ktorom nemohli mať žiadnu vedomosť, pretože neboli osobne prítomní pri ich vzájomných rokovaniach a jediný svedok, ktorý naopak bol osobne prítomný pri ich stretnutiach, bola svedkyňa X.. Svedkovia navrhnutí žalobkyňou tak len reprodukovali subjektívne tvrdenia žalobkyne, ktorá im tieto prezentovala, čo potvrdil aj jej partner. Tvrdenia týchto svedkov žiadnym spôsobom nepreukazujú právny dôvod peňažného plnenia v sume 3 000 eur na základe dokladu o výbere tejto sumy z banky, ale potvrdzujú len fakt, že jej žalobkyňa vyplatila peniaze v sume 3 000 eur. S poukazom na ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka uviedla, že len samotný fakt preukazujúci, že určité peňažné plnenie sa dostalo z majetkovej sféry z jednej strany sporu do majetkovej sféry druhej strany sporu, nepreukazuje vznik právneho vzťahu zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom, vzhľadom na ústne dojednania strán sporu ohľadom právnych vzťahov (poskytnutie pôžičky/vrátenie pôžičky), o obsahu ktorých je zrejmy spor a nie je možné ho overiť listinnými dôkazmi, či výsluchom svedkov, ktorí by právne významné skutočnosti preukazujúce práva a povinnosti strán sporu jednoznačne a bez pochybností identifikovali. Keďže žalobkyňa jej nikdy neposkytla žiadnu pôžičku v sume 3 000 eur, nemohlo aj v zmysle rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych dôjsť k vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, keďže sa do jej sféry nikdy nedostalo reálne odovzdanie pôžičky v tej výške, ale len vrátenie pôžičky, ktorú ona naopak poskytla žalobkyňi. Z vykonaného dokazovania a spôsobu rozhodnutia súdu, keď mal za to, že žalovaná nepreukázala poskytnutie pôžičky žalobkyňi, nemal z vykonaného dokazovania rovnako preukázané, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu uzavretia zmluvy o pôžičke týkajúcej sa sumy 3 000 eur, ktoré vychádzalo len z jej jednostranných subjektívnych tvrdení a jej jednostranných subjektívnych tvrdení reprodukováných ňou navrhnutými svedkami, ktorí o tom mohli mať vedomosť len od samotnej žalobkyne. Ak právny dôvod plnenia nebola v konaní preukázaný, je nevyhnutné vychádzať len z toho, že uvádza listinný dôkaz o výbere peňazí v hotovosti v sume 3 000 eur. Listinný dôkaz má povahu faktu o skutočnostiach tam uvedených, ktorý preukazuje len prevzatie peňažnej sumy 3 000 eur bez toho, aby bolo možné objektívne zistiť právny dôvod tohto plnenia a vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, či už vo vzťahu k argumentácii jednej, či druhej strany sporu. Vzhľadom na uvedené je odôvodnený záver, ak právny dôvod prezentovaný tou ktorou stranou sporu nebol preukázaný, že by mohlo ísť len o plnenie bez právneho dôvodu, t.j. bezdôvodné obohatenie, keďže z dokladu z banky je zrejme, že z majetkovej sféry žalobkyne sa určité plnenie dostalo do dispozície žalovanej a kedy sa tak stalo. Objektívne tak žalobkyňa dňa 30.01.2015 odovzdala žalovanej peňažné plnenie v sume 3 000 eur, v tento deň sa žalobkyňa preukázateľne dozvedela, že do majetkovej sféry ktorej fyzickej osoby sa toto plnenie dostalo a začala plynúť subjektívna a objektívne premlčacia lehota na vrátenie tohto plnenia. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia tak začalo plynúť dňa 30.01.2015, pričom dvojročná subjektívna lehota na uplatnenie práva na súde

uplynula dňom 30.01.2017. Žalobkyňa podala žalobu na súde prvej inštancie dňa 20.12.2017, t.j. po uplynutí premlčacej doby, preto žalovaná vznáša námietku premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia ako plnenia bez právneho dôvodu v sume 3 000 eur. Súd prvej inštancie v rámci povinnosti ustanovenej v § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP uplatnený nárok žalobkyne posudzoval pravdepodobne ako zmluvu o pôžičke, čo nevyplýva ani zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.05.2018. Z obsahu textu zápisnice nevie presne usúdiť, ako konkrétne súd po právnej stránke posúdil právo uplatnené žalobkyňou a ktoré skutkové tvrdenia považoval za sporné a ktoré za nesporné, keďže ich zápisnica z pojednávania neobsahuje. Žalovaná nemá vedomosť o tom, že by súd žalobkyňou uplatnené právo posudzoval ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže súd vec žalobkyne takto právne neposúdil a ani neuviedol, že by prichádzalo do úvahy také právne posúdenie. Preto bola žalovaná názoru, že vzhľadom na nepreukázanie právneho vzťahu so zmluvy o pôžičke žalobkyňou, je oprávnená vzniesť námietku premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak by odvolací súd pristúpil k právnomu posúdeniu uplatneného práva podľa iných zákonných ustanovení ako ich súd prvej inštancie posudzoval, bez toho, aby sa prípadne opätovne konalo pred súdom prvej inštancie. Námietka premlčania v odvolacom konaní je námietkou právnou a neuplatňujú sa ňou povinnosti skutkového tvrdenia. So žiadneho ustanovenia práva hmotného alebo procesného nevyplýva, že by žalovaný musel uplatniť premlčania v určitom štádiu konania. Z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia vecí s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2009 sp. Zn. 5Cdo/120/2009, na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 20.05.2015 sp. zn. 17Co/261/2014, uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/1835/2010 zo dňa 31.08.2011. Ak by odvolací súd zaujal k vznesenej námietke premlčania práva žalovanou iný právny názor v dôsledku právnej úpravy procesného práva, je názoru, že tým procesným postupom súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého doposiaľ nemohla predvídať aj prípadné iné posúdenie práva (ak sa odvolací súd stotožní s iným právnym posúdením) uplatneného žalobkyňou do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, je jediným zákonným postupom len zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie, inak by sa jej odňala možnosť konať pred súdom v dôsledku nesprávneho procesného postupu a narušil princíp spravodlivého súdneho konania, zásady právnej istoty, predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, kontradiktórnosti v konaní a rovnosti zbraní. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi sumu 600 s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,68%, resp. ak by odvolací súd mal za to, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie alebo zmenu rozsudku súdu prvej inštancie a vzhľadom na procesný postup súdu prvej inštancie § 181 ods. 2 CSP nepristúpi k aplikácii § 382 CSP navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobkyňa sa písomným podaním vyjadrila k odvolaniu žalovanej. Uviedla, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, nakoľko súd dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Uzatvorenie zmluvy o pôžičke bolo v konaní preukázané tak výsluchmi svedkov p. I. a p. F., ako aj listinnými dôkazmi. Naopak žalovaná v konaní nepreukázala, že by so žalobkyňou dňa 05.08.2014 uzatvorila zmluvu o pôžičke, pričom tvrdenie o uzatvorení tejto zmluvy vzhľadom na jej neskoršie výpovede vyznieva ako frustrácia z toho, že jej K.C. neuhradila úrok vo výške 8 000 eur s pôžičky 15 000 eur. Z výpovede žalovanej ohľadom sumy 3 000 eur ktoré mala prevziať od žalobkyne 30.01.2015, vyznievajú značne neverohodne, nakoľko spočiatku uvádzala, že malo ísť o peniaze, ktoré jej žalobkyňa prišla vrátiť ako dlh z vyššie uvedenej zmluvy o pôžičke, neskôr tvrdila, že išlo o peniaze, ktoré jej poslala po žalobkyňi K.C., aby napokon na otázku sudcu na pojednávaní dňa 17.10.2018, či jej žalobkyňa vrátila peniaze za svedkyňu X. uviedla : „ žalobkyňa mi tieto peniaze nevrátila, svedkyňa X. mi naďalej dlhuje peniaze“. Svedkyňa X. tiež uviedla, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by žalovaná požičala žalobkyňi nejaké peniaze a to napriek tomu, že žalovaná uviedla, že tieto peniaze mala žalobkyňi poskytnúť dňa 15.08.2014, kedy požičala peniaze aj X.. Pokiaľ ide o zmenky, ktoré mala svedkyňa X. vystaviť v prospech žalobkyne a v ktorých mal byť zahrnutý dlh svedkyne X. voči žalovanej, ktorý mala na seba prevziať žalobkyňa, ide zrejme len o domnienky žalovanej, ktorá nepostrehla, že žalobkyňa podala na X. trestné oznámenie pre trestný čin podvodu, kde sa škoda rovná sume na uvedených zmenkách, pričom tieto boli vystavené na základe predchádzajúcich zmlúv o pôžičke medzi X. a žalobkyňou. Taktiež je to práve žalovaná, ktorá má aktuálne so svedkyňou X. nadštandardný vzťah, nakoľko pred pojednávaním dňa 17.10.2018 spolu sedeli na chodbe a rozprávali sa. Jediným cieľom žalovanej v konaní boli od začiatku zavádzať súd

rôznymi vymyslenými tvrdeniami, ktoré často postrádajú logiku a ktoré žalovaná v konaní nepreukázala napriek tomu, že aj ona v konaní niesla dôkazné bremeno. Súd správne v tomto smere poukázal napr. na skutočnosť, že pokiaľ by žalobkyňa mala voči žalovanej splatný dlh 3 000 eur a žalobkyňa si od nej prišla požičať, je nelogické aby tieto finančné prostriedky nepovažovala žalovaná za vrátenie časti dlhu. Nepoctivé správanie žalovanej je badateľné tiež v konkurznom konaní, ktoré začalo na žalovanú 31.05.2013, v ktorom konaní neboli uspokojené ani len pohľadávky veriteľov Tatra banka, a.s. a Sociálnej poisťovne v celkovej výške cca 10 700 eur. Žalovaná vôbec nemala záujem vysvetliť, kde zobrala finančné prostriedky vo výške 18 000 eur v priebehu konkurzu na pôžičku pre X., resp. údajnú pôžičku pre žalobkyňu a prečo z týchto peňazí neboli v prvom rade uspokojení veritelia v konkurze. Žalobkyňa v konaní uniesla dôkazné bremeno, teda bolo v konaní preukázané, že na základe zmluvy o pôžičke poskytla žalovanej finančné prostriedky v celkovej výške 5 000 eur. Žalovaná v konaní svoje skutkové tvrdenia nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom a tieto zostali len v rovine úvah a fabulácií. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal jej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Žalovaná sa vyjadrila k písomnému vyjadreniu žalobkyne. Uviedla, že žalobkyňa v obsahu vyjadrenia dôvodí, že v konaní pred súdom preukázala uzavretie zmluvy o pôžičke v sume 3 000eur so žalovanou vykonaným dokazovaním. Žiadnym spôsobom sa nevyjadruje ku skutkovým a právnym otázkam žalovanou nastolených v podanom odvolaní, pričom vykonané dokazovanie v základnom konaní neodôvodňuje prijatie žiadneho spoľahlivého záveru, že medzi stranami došlo k akémukoľvek dvojstrannému právnemu úkonu ohľadom sumy 3 000 eur, nie to k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ako si tento názor osvojil súd prvej inštancie na podklade výpovede svedkov tlmočiacich len subjektívne vyjadrenia samotnej žalobkyne. Keďže zmluvu o pôžičke uzavretú medzi žalovanou a svedkyňou X. pripravovala samotná žalobkyňa a žalovaná sa nikdy nedomáhala žiadneho úroku z pôžičky, ale len vrátenia toho, čo poskytla svedkyňi, vyznieva toto tvrdenie žalobkyne bez významu k meritu veci. Žalovaná nemá žiadnu frustráciu z toho, že svedkyňa X. nevyplatila dojednané úroky z omeškania, nakoľko tieto nikdy nepožadovala, keďže to bol výmysel samotnej žalobkyne, ktorá koncipovala celý obsah zmluvy o pôžičke medzi žalovanou a svedkyňou X.. Žalovaná vždy tvrdila, že žalobkyňa jej nikdy nevrátila poskytnutú pôžičku 3 000 eur a že žalobkyňa nevydala ani časť pôžičky žalovanou poskytnutej svedkyňi X., keď táto ako vrátenie časti mala podľa vlastných slov odovzdať žalobkyňi ako časť vrátenia dlhu voči žalovanej, nevidí preto na tomto skutkovom tvrdení nič nevýhodné. Navyiac tým jednoznačne tvrdila a dávala najavo, že svedkyňa X. jej časť pôžičky nevrátila, hoci ona tvrdila, že mala časť tejto pôžičky osobne odovzdať žalobkyňi a nad všetku pochybnosť uvádzala, že žalobkyňa žalovanej jednoducho poskytnutú pôžičku nevrátila. Z tohto vyjadrenia je nepochybné zistenie o tvrdení žalovanej, že tak svedkyňa X., ako aj žalobkyňa žalovanej časť pôžičky alebo celú poskytnutú pôžičku nevrátili. Uvedené tvrdenie nie je v žiadnom vzájomnom rozpore. Žalovaná sa vyjadrila jednoznačne, ako citovala aj samotná žalobkyňa, že žalovanej samotná žalobkyňa peniaze nevrátila a zároveň, že aj svedkyňa X. dlhuje žalovanej peniaze. Vyjadrenie tak obsahuje zdôraznenie existencie dvoch pohľadávok voči dvom osobám a nielen vo vzťahu k jednej osobe. Samotné ústne dojednanie medzi žalovanou a žalobkyňou o ňou tvrdenej poskytnutej pôžičke a žalovanou tvrdenej jej poskytnutej pôžičke bolo vždy bez akýchkoľvek svedkov, bez prítomnosti tretej osoby. Ak žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že svedkyňa X. nemala žiadnu vedomosť o pôžičke poskytnutej žalovanou žalobkyňi, uvedené nebolo sporné a nikdy to žalovaná ani netvrdila, že by táto svedkyňa bola prítomná pri dojednaní, kedy mala žalovaná žalobkyňi poskytnúť pôžičku 3 000 eur. Tvrdenie žalobkyne o tejto skutočnosti, preto neprináša nič nové v skutkových zisteniach, ktoré by mali poukazovať na nevierohodnosť tvrdení žalovanej. Obdobná situácia je v prípade žalobkyňou tvrdenej údajnej pôžičky v sume 3 000 eur, ktorú túto mala poskytnúť žalovanej. Ani v tomto prípade tvrdenej údajnej pôžičky nebola prítomná žiadna fyzická osoba, čo nie je sporné a ani iné samotná žalobkyňa netvrdí. Žalovaná nevidí preto žiadny význam v tvrdení žalobkyne, že svedkyňa X. nemala žiadnu vedomosť o pôžičke poskytnutej žalovanou žalobkyňi, keďže žiadny svedok nemá žiadnu vedomosť a nevnímal svojim vlastnými zmyslami vzájomné dojednanie medzi žalovanou a žalobkyňou. Uvedené je nespornou skutočnosťou, preto dosť dobre nerozumie argumentácii žalobkyne v tom smere, ak sa vyjadruje k skutkovej okolnosti, ktorá vôbec nebola a nie je v konaní spornou. Úplne bez významu vyznieva tvrdenie žalobkyne o tom, že si vraj mala na chodbe pred pojednávacou miestnosťou sedieť spolu so svedkyňou X., z čoho možno úplne jednoznačne vyvodzovať nadštandardný vzťah k svedkyňi. Bola to práve žalobkyňa, ktorá žalovanú zoznámila so svedkyňou X. a na základe už pripravenej zmluvy o pôžičky (koncipovanej žalobkyňou) od nej vylákali ako pôžičku sumu 15 000 eur. Bola to samotná žalobkyňa s touto svedkyňou, ktoré vopred mali určitý zámer, s ktorým žalovanú kontaktovali ohľadom pôžičky 15 000 eur, ktorých použitie predpokladá, už

mali vopred určitým spôsobom premyslené, ako tieto peniaze následne zhodnotia. Ak takto spoločne s ňou vstúpili do kontaktu, možno usudzovať práve úplne opačný nadštandardný vzťah a to medzi žalobkyňou a svedkyňou X.. V kontexte týchto tvrdení je spochybňovanie osoby žalovanej poskytnúť plnenie pôžičky svedkyňi X. žalobkyňou, jej ďalším tvrdením, ktoré do značnej miery spochybňuje vierohodnosť skutkových tvrdení žalobkyne i osobu žalobkyne v tomto konaní. Žalobkyňa v konaní jasne, určite tvrdila, že svedkyňi X. žalovaná poskytla pôžičku, o čom nebol žiadny spor. S iným skutkovým tvrdením prišla žalobkyňa až pred vyhlásením rozsudku, dovtedy konzistentne tvrdila to isté, čo tvrdila žalovaná vo vzťahu k pôžičke poskytnutej svedkyňi X.. Z akého dôvodu žalobkyňa zmenila svoje skutkové tvrdenia, ktoré predtým tvrdila, že sú pravdivé (spôsobilosť žalovanej poskytnúť pôžičku) a neskôr pred vyhlásením rozsudku a vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej už tvrdí, že sú nepravdivé (nespôsobilosť žalovanej poskytnúť pôžičku). Žalovaná bola názoru, že žalobkyňa zavádzala súd v otázke poskytnutia pôžičky žalovanou svedkyňi X. nepravdivými skutkovými tvrdeniami a pred skončením dokazovania uvádzala skutkové tvrdenia, ktoré by naopak v rozpore z jej prechádzajúcimi tvrdeniami mali byť pravdivé. Z akého dôvodu žalobkyňa pred skončením dokazovania na súde a v predloženom vyjadrení k odvolaniu uvádza, že nebola spôsobilá poskytnúť svedkyňi X. plnenie, keď predtým tvrdila pravý opak. Pravdepodobne si žalobkyňa uvedomila stav, že žiadny dôkaz vykonaný pred súdom prvej inštancie nepreukazuje uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovanou a tak by bolo nepochybne vhodné, aby žalobkyňa začala spochybňovať spôsobilosť žalovanej poskytnúť riadne plnenie svedkyňi X. zo zmluvy o pôžičke, čím by bolo možné skutkové tvrdenia žalovanej prezentované v konaní i vierohodnosť samotnej žalovanej spochybníť a vytvoriť tak ilúziu, že všetky tvrdenia žalovanej sú nepravdivé. Súd si tieto vzájomne protirečiace vyjadrenia žalobkyne osvojil bez toho, aby náležite posúdil osobu žalobkyne s ohľadom na jej skutkové tvrdenie, ktoré žalobkyňa raz prezentuje ako pravdivé a inokedy, keď to považuje za vhodné s ohľadom na dôkaznú núdzu s cieľom vytvoriť určitý aspoň zdanlivý podklad na vyhotovenie žalobného návrhu, popiera úplne opačnými skutkovými tvrdeniami, z ktorých možno vyhodnotiť len ich zrejmu nevierohodnosť a nevierohodnosť samotnej žalobkyne. Žalobkyňa sa opäť nevyjadrila a neposkytuje žiadne skutkové tvrdenia o tom, za akým účelom uzavrela úverovú zmluvu na čerpanie úveru v sume 12 000 eur, v ktorej banke, za akým účelom a za akých okolností, aby bolo možné verifikovať vierohodnosť jej tvrdení s ohľadom na údajnú nutnosť takto konať, aby mohla vraj poskytnúť údajnú pôžičku žalovanej v sume 3 000 eur. Aj v prípade, že by sa človek rozhodol pre úver na splatenie inej pôžičky, išlo by v zásade o úver v takej výške, ktorý by zodpovedal dlhu, ktorý by chcel človek vyrovnáť a nie v šesťnásobnej výške údajnej pôžičky, ako tvrdila žalobkyňa. Z listinným dôkazov predložených žalobkyňou je preukázané, že splácala minimálne dva úvery na svoje osobné potreby, objektívne má/mala nedostatok disponibilných peňažných prostriedkov na účte, bola v rozhodnom období dlžníkom a tak motivácia ako sa dostať k peniazom vo vzťahu k jej osobe prostredníctvom rozsudku súdu za neexistencie žiadnych dôkazov o uzavretí zmluvy o pôžičke, je viac ako zrejma. Táto motivácie žalobkyne je zrejma aj z okolností, za ktorých žalobkyňa konała vo vzťahu k peňažnej sume 3 000 eur, ktorou vracala žalovanej žalovanou poskytnutú pôžičku a z okolností, ktoré predchádzali tomu, že sa dohodli so žalobkyňou na poskytnutí pôžičky v sume 2 000 eur. Samotná žalobkyňa v konaní zhodne s vyjadreniami žalovanej uviedla, že sa dohodli na uzavretí zmluvy o pôžičke na sumu 2 000 eur, ktorú takto ona požadovala so žalovanou uzavrieť, inak žalovanej peniaze v sume 2 000 eur nevypláti. Už týmto konaním dopredu kalkulovala a namiesto toho, aby žalovanej poskytnutú pôžičku jednoducho vrátila v sume 3 000 eur, si kládla v tejto otázke podmienky smerujúce k tomu, aby ona bola formálne veriteľom žalovanej ohľadom sumy 2 000 eur, namiesto toho, aby žalovanej vrátila sumu 3 000 eur, ktorú žalovanej nakoniec vrátila výberom z banky, o ktorom opäť tvrdí niečo iné. Pre žalovanú ako veriteľa by bola taká požiadavka absurdná, ale čo mohla v danom okamihu robiť (keď potrebovala peniaze na tovar), ak jej žalobkyňa nechcela vrátiť peniaze a zároveň bol problém aj s vrátením peňazí od svedkyne X. ohľadom vrátenia žalovanou poskytnutej pôžičky, ktorú od žalovanej spoločne vylákali so žalobkyňou. Je presvedčená, že všetko je to vopred plánované konanie žalobkyne, aby od žalovanej vylákala pôžičku pre svedkyňu X. v sume 15 000 eur, následne pôžičku pre seba vo výške 3 000 eur, ale ešte má aj toľko motivácie k peniazom, aby od žalovanej žiadala sumu 3 000 eur (vrátenie žalovanou poskytnutej pôžičky vydávané za údajné poskytnutie pôžičky), ktoré žalovanej nikdy ako pôžičku neposkytla a ani to v konaní nepreukázala.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie

žalovanej nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Predmetom konania je žaloba zo dňa 21.12.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplata sumy 3 600 eur s príl. titulom vrátenia peňažnej pôžičky podľa zmluvy o peňažnej pôžičke uzatvorenej dňa 27.01.2015 (v ústnej forme) medzi žalobkyňou ako veriteľkou a žalovanou ako dlžníčkou, podľa ktorej žalobkyňa dňa 27.01.2015 poskytla (previedla zo svojho účtu) časť peňažnej pôžičky vo výške 2 000 eur bezhotovostným prevodom na účet žalovanej a dňa 30.01.2015 poskytla (odovzdala v hotovosti) žalovanej časť peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že doba vrátenia peňažnej pôžičky vo výške 5 000 eur bola zmluvne dojednaná tak, že žalovaná uhradí peňažnú pôžičku v splátkach vo výške 200 eur mesačne vždy do 20-teho dňa v mesiaci. Žalovaná uhradila žalobkyňi titulom predmetnej pôžičky iba sumu 1 400 eur (v mesiacoch február až august 2015 po 200 eur mesačne). Žalobkyňa pripojila k žalobe listinné dôkazy - doklad preukazujúci bezhotovostný prevod z účtu žalobkyne (vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s.) sumy vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015 s poznámkou Y. U. pôžička (č.l.7 spisu) a doklad preukazujúci hotovostný výber sumy 3 000 eur z účtu žalobkyne dňa 30.01.2015 (vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s.), na ktorom doklade je rukou dopísané Y. U. prevzala 30.01.2015 a nečitateľný podpis (č.l. 5 spisu). Žalovaná v podanom odpore proti platobnému rozkazu Okresného súdu Topoľčany č. k. 6C/76/2017- 26 zo dňa 11.01.2018 čiastočne poprela skutkové tvrdenia žalobkyne, keď namietala existenciu predmetnej zmluvy o peňažnej pôžičke v časti poskytnutia peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015. Žalovaná potvrdila, že žalobkyňa žalovanej dňa 27.01.2015 poskytla peňažnú pôžičku vo výške 2 000 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala uhradiť v splátkach vo výške 200 eur mesačne, ako aj tú skutočnosť, že titulom tejto pôžičky uhradila žalobkyňi sumu 1 400 eur. Uviedla, že oznámila žalobkyňi, že zvýšnú dlžnú sumu vo výške 600 eur nech uhradí žalobkyňi K. X., keďže žalovanú spolu zaviedli. Žalovaná tvrdila, že peňažná pôžička vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 jej nebola poskytnutá. Žalobkyňa uhradila dňa 30.01.2015 žalovanej sumu 3 000 eur titulom peňažnej pôžičky poskytnutej žalovanou žalobkyňi dňa 05.08.2014. Žalovaná tvrdila, že poskytla žalobkyňi peňažnú pôžičku dňa 05.08.2014 vo výške 3 000 eur (zmluva o peňažnej pôžičke bola uzatvorená v ústnej forme) a zároveň na naliehanie žalobkyne poskytla tiež peňažnú pôžičku vo výške 15 000 eur K. X. (zmluva o peňažnej pôžičke bola uzatvorená v písomnej forme), so splatnosť pôžičiek 29.08.2014 (uviedla, že podľa tvrdenia žalobkyne mali mať so K. X. rozbehnutý nejaký projekt). Keďže peňažné pôžičky žalovanej neboli uhradené, žalobkyňa poskytla žalovanej peňažnú pôžičku vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015. Žalovaná popretie tvrdenia žalobkyne o existencii peňažnej pôžičke vo výške 5 000 eur odôvodnila tiež tým, že je nelogické, že žalobkyňa neposkytla sumu 5 000 eur už dňa 27.01.2005 na účet žalovanej, ale na účet žalovanej poukázala len sumu 2 000 eur. Žalovaná bola tiež názoru, že suma 2.000 eur poskytnutá žalobkyňou žalovanej titulom peňažnej pôžičky a suma 3 000 eur vrátená žalobkyňou žalovanej titulom pôžičky zo dňa 05.08.2014, boli peniaze od K. X., ktoré jej žalovaná poskytla titulom peňažnej pôžičky. Žalovanú sumu uznáva len do sumy 600 eur. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odporu žalovanej poprela skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že žalovaná poskytla žalobkyňi peňažnú pôžičku dňa 05.08.2014 vo výške 3 000 eur a že žalobkyňa uhradila dňa 30.01.2015 žalovanej sumu 3 000 eur titulom peňažnej pôžičky poskytnutej žalovanou žalobkyňi dňa 05.08.2014. Žalobkyňa potvrdila vedomosť o poskytnutí peňažnej pôžičky žalovanou K. X. (spolu s úrokom pôžičky vo výške 23 000 eur), majúca za to, že žalovaná sa mylne domnieva, že suma 3 000 eur, ktorú sumu poskytla žalobkyňa žalovanej dňa 30.01.2015 titulom peňažnej pôžičky, predstavuje vrátenie útokov z peňažnej pôžičky uzatvorenej medzi žalovanou a K. X.. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že K. X. dlhuje žalobkyňi sumu cca 14 000 eur, že K. X. je obvinená z pokračovacieho trestného činu podvodu, v ktorom trestnom konaní žalobkyňa vystupuje ako poškodená. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že za účelom poskytnutia pôžičky žalovanej si musela zobrat' spotrebný úver v Slovenskej sporiteľni, a.s. Žalobkyňa bolo názoru, že ak by bolo tvrdenie žalovanej o tom, že poskytla žalobkyňi peňažnú pôžičku vo výške 3 000 eur pravdivé a pokiaľ žalobkyňa následne poskytla žalovanej sumu 2000 eur titulom peňažnej pôžičky, potom muselo dôjsť podľa Občianskeho zákonníka k stretu a započítaniu pohľadávok, tak v podstate žalobkyňa by musela žalovanej vrátiť sumu 1 000 eur. Žalovaná v písomnom vyjadrení k písomnému

vyjadreniu žalobkyne trvala na svojich doterajších vyjadreniach a na čiastočnom popretí skutkových tvrdení žalobkyne. Ďalej uviedla, že v čase kedy žalobkyňa poskytla žalovanej sumu 2 000 eur titulom peňažnej pôžičky, žalovaná túto sumu potrebovala na nákup tovaru, preto sa spolu dohodli, že túto sumu bude žalovaná splácať v splátkach, nakoľko v prípade započítania by žalobkyňa vrátila žalovanej len sumu 1 000 eur. Uviedla, že z dokladu o prevzatí sumy 3 000 eur žalovanou (predloženého žalobkyňou) nevyplýva, že sa malo jednať o peňažnú pôžičku poskytnutú žalobkyňou žalovanej, teda žalobkyňa svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázala. Žalovaná navrhla v konaní vypočúť svedkyňu K.C. a pripojila zmluvu o peňažnej pôžičke zo dňa 05.08.2014 vo výške 15 000 eur uzatvorenú medzi žalovanou ako veriteľom a K.C. ako dlžníkom splatnú dňa 29.08.2014. Žalobkyňa na nariadenom pojednávaní dňa 23.05.2018 predložila čestné prehlásenie PhDr. W. F. zo dňa 16.05.2018, trestné oznámenie žalobkyne na K. X. v súvislosti s poskytnutou peňažnou pôžičkou v mesiacoch 2/2015, 1/2016, 2/2016 vo výške 13 870 eur (doručené OR PZ v Topolčanoch dňa 22.08.2017). Právny zástupca žalobkyne na tomto pojednávaní trval na podanej žalobe, navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedka U. I.. Žalobkyňa na tomto pojednávaní vo výpovedi uviedla, že žalovaná si pýtala peniaze už v decembri 2014, ona jej požičala v januári 2015, žalobkyňa dala požiadavku na poskytnutie úveru 10 000 eur, bolo jej vyhovené, žalovanej poslala na účet sumu 2 000 eur a vzápätí jej žalovaná telefonovala, že potrebuje zvyšných 3000 eur, takže spolu jej poskytla sumu 5 000 eur, o ktorých sa bavili, zmluva o pôžičke bola uzatvorená ústne na sumu 5 000 eur, sumu 3 000 eur odovzdala žalovanej v hotovosti, keďže to sama tak chcela. Žalovaná na tomto pojednávaní vo výpovedi uviedla, že dňa 05.08.2014 poskytla peňažnú pôžičku vo výške 15 000 eur K. X., s dohodnutým úrokom pôžičky 8 000 eur, splatnú dňa 29.08.2014, tlačila ju do toho žalobkyňa, že si môže žalovaná zaradiť peniaze, poskytnutá pôžička jej nebola vrátená v lehote splatnosti, žalobkyňa jej preto ponúkla pôžičku vo výške 2 000 eur na kúpu tovaru. Nakoniec jej K.C. peniaze postupne vrátila, celkom sumu 13 500 eur. Dňa 05.08.2014 poskytla pôžičku aj žalobkyňi vo výške 3 000 eur, bezúročne, ktorú jej žalobkyňa vrátila dňa 30.01.2015, teda k poskytnutiu pôžičky vo výške 3 000 eur žalobkyňou žalovanej nedošlo. Na nariadenom pojednávaní dňa 05.09.2018 právny zástupca žalobkyne trval na podanej žalobe, navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkyne P. W. F.. Žalovaná na tomto pojednávaní uviedla, že keďže jej K. X. nevracala pôžičku, ktorú jej žalovaná predtým poskytla, chcela to žalobkyňa nejako zahadiť a preto jej poskytla peňažnú pôžičku vo výške 2 000 eur. Nevie prečo išlo o pôžičku 2 000 eur a nie o čiastočné vrátenie z pôžičky. Bolo to preto, lebo potrebovala peniaze na tovar a X. jej peniaze nevracala. So žalobkyňou neuzatvorili zmluvu o peňažnej pôžičke v písomnej forme preto, lebo jej dôverovala. Na nariadenom pojednávaní dňa 17.10.2018 žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, o akú sumu sa v peňažnej pôžičke medzi žalovanou a K.C. jednalo, sa dozvedela až na súde, mala vedomosť od žalovanej, že K. X. žalovanej peňažnú pôžičku nevrátila. Nebolo dohodnuté, že žalobkyňa vráti žalovanej peňažnú pôžičku za K. X.. Pokiaľ ide o stretnutie žalovanej a K. X. bola prítomná, ale odišla, oni sa medzi sebou dohodli a spísali zmluvu. Následne jej K. X. povedala, či pôžičku za K. X. žalobkyňa neuhradí a potom bude pôžičku splácať K. X. žalobkyňi. To sa nestalo, pretože jej neplatila ani jedna, ani druhá. Žalobkyňa poprela, že by vyrovnávala dlh K. X.. Žalobkyňa ďalej uviedla, že predmetom pôžičky bola suma 5 000 eur, dohodnuté boli tak, že žalovaná jej povie, keď bude peniaze potrebovať, že zatelefonuje, žalovaná požiadala o sumu 2 000 eur, že to jej bude stačiť, že tých 5.000 eur nepotrebuje, o tri dni to už nebola pravda a došlo k poskytnutiu sumy 3 000 eur v hotovosti a žalovaná podpisom potvrdila prevzatie sumy 3 000 eur. Žalovaná na tomto pojednávaní uviedla, že nežiadala, aby si niekto vzal pôžičku a požičal jej peniaze, poprela, že by pôvodne bola zmluva o pôžičke vo výške 5 000 eur, žalobkyňa jej peniaze za K.C. nevrátila, K. X. jej ich stále dlhuje, pokiaľ ide o pôžičku 2 000 eur, žalovaná žiadala, aby túto pôžičku K. X. vrátila žalobkyňi, aby to čo K. X. dlhovala žalovanej, doplatila na dlh žalovanej voči žalobkyňi z pôžičky 2000 eur, keďže ešte dlhovala sumu 600 eur. Právny zástupca žalobkyne na tomto pojednávaní navrhol doplniť dokazovanie listinným dôkazom zo Slovenskej sporiteľne, a.s. o skutočnosti, že žalobkyňa bola poskytnutá pôžička vo výške 12 000 eur. Právny zástupca žalobkyne predložil súdu výpis z účtu žalobkyne (vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s.), podľa ktorého na účet žalobkyne bola poukázaná dňa 12.12.2014 suma 12 000 eur (prevod z úveru-čerpanie), zmenky podpísané K. X. ako vystaviteľom v prospech žalobkyne ako veriteľa zo dňa 01.01.2016 na sumu 3 870 eur, 14.02.2015 na sumu 5 000 eur, 01.02.2016 na sumu 5 000 eur, zápisnicu o výsluchu žalobkyne ako svedka -poškodeného zo dňa 14.11.2018 vo veci KR PZ ČVS: KRP-143/2-VYS-NR-2017 v trestnej veci obvineného - K. X. M. M., stíhaný pre pokračujúci ozz podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 221 ods.1, ods.3 písm. c), ods.4 písm. a) k § 20 Trestného zákona, uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 31K/22/2013 zo dňa 31.05.2013 o začatí konkurzného konania na majetok dlžníčky - žalovanej, uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 31K/22/2013 zo dňa 29.07.2013 o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníčky - žalovanej a o ustanovení správcu - Mgr. Henriety Slavkovskej, zverejnenie (dňa 19.11.2014 v Obchodnom vestníku) návrhu

konečného výťažku zo všeobecnej podstaty správkyne Mgr. Henriety Slavkovskej sp. zn. 31K/22/2013. Na nariadenom pojednávaní dňa 23.11.2018 právny zástupca žalobkyne s poukazom na predložené listinné dôkazy týkajúce sa konkurzného konania na majetok žalovanej uviedol, že je sporné, či žalovaná disponovala v roku 2014 sumou 15 000 eur a sumou 3 000 eur, ktoré mala poskytnúť titulom pôžičiek K.C. a žalobkyňi. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že výpoveď svedkyne K. X. môže byť ovplyvnená v neprospech žalobkyne s poukazom na predloženú výpoveď žalobkyne vo veci podvodu. Uviedol, že žalobkyňa v konaní uniesla dôkazné bremeno, preukázala, že žalovanej poskytla na základe zmluvy o pôžičke sumu 5 000 eur, či už výsluchom svedkyne W. F., svedka U. I., príp. inými listinným i dôkazmi, naopak žalovaná svoje tvrdenie o poskytnutí pôžičky vo výške 3 000 eur nepreukázala. Žalovaná na tomto pojednávaní uviedla, že K. X. jej povedala, že jej po žalobkyňi poslala sumu 1 500 eur, ktoré žalovaná nedostala. K. X. jej povedala, že keď podpisovali zmenky, mala tam byť zahrnutá aj pôžička žalovanej. Tá skutočnosť, že nevrátila žalobkyňi sumu 600 eur, súvisela s tým, že bol dohovor so žalobkyňou, aby jej to K. X. za žalovanú vrátila. Právny zástupca žalovanej na tomto pojednávaní navrhol žalobu zamietnuť, keď bol názoru, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala poskytnutie peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur žalovanej, navyše z výsluchu svedkyne K. X. vyplýva, že táto odovzdala sumu 1 500 eur žalobkyňi, ktorú sumu mala žalobkyňa odovzdať žalovanej, k čomu nedošlo, že žalobkyňa mala tejto svedkyňi poskytnúť inú pôžičku a na jej zabezpečenie mala svedkyňa podpísať zmenky. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že v spornom období disponovala sumou, z ktorej by žalovanej poskytla pôžičku v ďalšej sume 3 000 eur (celkom vo výške 5 000 eur) a pôžičku K. X. (v sume prevyšujúcej 13 000 eur), nakoľko celková suma podstatne prevyšuje sumu úveru, ktorý v tom období čerpal, teda by musela v tom čase disponovať sumou minimálne vo výške 18 000 eur. Z vyjadrenia svedkyne F. nevyplýva právny dôvod poskytnutia žalovanej sumy. Dôvodnosť žaloby nevyplýva ani z listinných dokladov predložených žalobkyňou - výpisov z účtu žalobkyne. Následne súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok.

10. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázkach právneho posúdenia veci sporných otázok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, právneho dôvodu plnenia žalobkyne žalovanej (ktoré sú predmetom odvolacieho konania) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, že žalobkyňa preukázala poskytnutie peňažnej pôžičky žalovanej, keď medzi stranami sporu nebolo sporné poskytnutie peňažnej pôžičky vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015 bezhotovostným prevodom z účtu žalobkyne na účet žalovanej, avšak spornou otázkou zostalo poskytnutie peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 v hotovosti. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru o dôvodnosti žaloby, keďže žalobkyňa na ktorej bolo dôkazné bremeno preukázala, že ako veriteľka poskytla peňažnú pôžičku žalovanej ako dlžníčke aj v časti vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 v hotovosti s poukazom na listinný dôkaz na č. I. 5 spisu (doklad zo dňa 30.01.2015 o hotovostnom výbere sumy 3 000 eur žalobkyňou z účtu žalobkyne, na ktorom listinnom dôkaze je rukou dopísané, že žalovaná prevzala dňa 30.01.2015 a podpis žalovanej), výpoveďou svedkyne P. W. F., ako aj výpoveď svedka U. I., keď žalovaná v spore neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že uhradila svoj dlh riadne a včas žalobkyňi. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno o existencii peňažnej pôžičky zo dňa 05.08.2014, ktorá mala byť uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovanou ako veriteľkou (v ústnej forme), podľa ktorej mala žalovaná poskytnúť žalobkyňi sumu 3 000 eur, keď výpoveďou svedkyne K. X. (ktorej svedkyňi žalovaná poskytla dňa 05.08.2014 peňažnú pôžičku vo výške 15 000 eur), nebolo preukázané toto tvrdenie žalovanej. Tvrdenie tejto svedkyne v tom, že pokiaľ ide o zostatkovú sumu poskytnutej peňažnej pôžičky žalovanou svedkyňi, že žalobkyňa jej navrhla, že vyplatí tento zostatok pôžičky žalovanej, žalovaná v spore nepotvrdila.

11. Žalovaná podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods.1 písm. d), f), h) CSP.

12. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

13. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym

vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

14. Iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo veci.

15. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok sporu, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena. Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech sa pričíta strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana sporu preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá strana sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

16. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

17. Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Vznik pôžičky predpokladá dohodu strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Z ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka možno vymedziť pojmové znaky zmluvy o pôžičke, ktorými sú: - určenie zmluvných strán, - prenechanie druhovo určenej veci, - dočasnosť zmluvného vzťahu, - povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu. Táto skutočnosť musí vyplývať z prejavu vôle zmluvných strán, najmä však zo strany veriteľa, aby bolo z právneho úkonu alebo z okolností, za ktorých došlo k právnemu úkonu jasné, že v danom prípade nejde o scudzovací právny úkon (darovanie alebo kúpnu zmluvu). Z reálnej povahy zmluvy o pôžičke vyplýva, že pokiaľ nedôjde k odovzdaniu peňazí alebo k bezhotovostnému prevodu dojednanej sumy na účet dlžníka, nevznikne medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky. Napriek tomu medzi podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke nepatrí určenie doby, dokedy má byť vec vrátená, dohodnutou dobou podľa § 657 Občianskeho zákonníka nie je presné určenie doby, kedy má byť vec vrátená. Dobu vrátenia pôžičky určuje splatnosť pôžičky. Čas splnenia je doba, v ktorej má dlžník dlh splniť a veriteľ toto splnenie prijať. Čas splnenia dlhu sa riadi dohodou účastníkov záväzkového vzťahu alebo môže byť určený zákonom alebo rozhodnutím súdu. Ak nebola doba splnenia určená jedným z uvedených spôsobov, Občiansky zákonník podporne určuje, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ a na dlžníkovi spočíva dôkazné bremeno, že pôžička ešte nie je splatná. Teda splatnosť pôžičky môže veriteľ privodiť tým, že požiada dlžníka o splnenie dlhu. Veriteľ môže s úspechom uplatniť žalobu o vrátenie pôžičky, ak vie svoj nárok preukázať. Dôkazné bremeno spočíva na žalujúcom veriteľovi. V spore o vrátenie požičanej sumy má teda veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že žalovanému poskytol finančné prostriedky, že žalovaný nezaplatil dlh riadne a včas. V prípade, že veriteľ (žalobca) neunesie bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno o existencii pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech.

18. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je vždy súd povinný zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva.

19. V prípade, že veriteľ (žalobca) neunesie bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno o existencii pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech. Odlišná je situácia v prípade, ak bolo v konaní preukázané, že suma pôžičky bola prevedená z účtu veriteľa na účet dlžníka. V situácii, keď suma prevedená na účet dlžníka nepredstavovala pôžičku od veriteľa a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nie je v súdnom konaní preukázaný, je potrebné vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka.

20. Ak je žalobou uplatnený nárok na peňažné plnenie vychádzajúci zo skutkových tvrdení, že bolo poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke a žalovaný nevrátil pôžičku v lehote splatnosti, avšak podľa názoru súdu nie je preukázaná existencia zmluvy o pôžičke a iný dôvod pôžičky nie je tvrdý, nie je zmenou skutkového stavu vymedzeného v žalobe, ak súd posúdi nárok žalobcu na zaplatenie požadovanej sumy podľa hmotnoprávných noriem upravujúcich nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (Ro NS ČR z 11.12.2009, sp. zn. 21Cdo 4520/2007).

21. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou „iura novit curia“ (právo pozná súd). Žalobca nie je povinný uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Neuvedenie právnej kvalifikácie uplatneného nároku preto nie je vadou žaloby a neprichádza preto do úvahy odmietnutie podania. Je totiž vecou súdu, ako tvrdý skutkový stav podradil pod hmotnoprávnu normu, ktorá tomuto skutkovému stavu zodpovedá. Pokiaľ žalobca právny titul (tzv. právnu kvalifikáciu) v žalobe neuvedie, nie je povinný tak urobiť, pretože v súlade s princípom „iura novit curia“ je povinnosťou súdu uvedenie právneho titulu (dôvodu) žalobcom uplatneného práva.

22. Dôvodom vzniku záväzku podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať, a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, aj keď to zákon výslovne neustanovuje. Ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vymedzuje pojem bezdôvodné obohatenie. Jedným zo štyroch foriem bezdôvodného obohatenia je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Ide o také plnenie, kde od začiatku nebol právny dôvod na plnenie. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napríklad domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli, alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. V takomto prípade však treba preskúmať, či nedošlo ku konkludentnému uzavretiu zmluvy, ak druhý účastník plnenie akceptoval a poskytol protiplnenie. Takýto postup je možný len vtedy, keď zmluvu možno uzavrieť v akejkoľvek forme. Bezdôvodné obohatenie sa chápe ako záväzkovo-právny vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Bezdôvodné obohatenie sa chápe aj ako predmet záväzkovo právneho vzťahu. Tento predmet má na mysli § 456, pokiaľ ustanovuje, že predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie je v ňom síce formulovaná neutrálne, bez pomenovania subjektu, ktorý má túto povinnosť, avšak vzhľadom na znenie § 451 ods. 1 nie sú pochybnosti o tom, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie má ten, kto ho získal na úkor iného. Druhým subjektom tohto vzťahu, t.j. tým, kto má právo žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia, je ten, na úkor koho sa niekto bezdôvodne obohatil.

23. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi názormi súdu prvej inštancie vo veci, odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

24. Na zdôraznenie správnosti záverov (skutkových a právnych) prijatých súdom prvej inštancie a s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd uvádza, že v danej právnej veci (v konaní o uplatňovanom právnom nároku na zaplatenie peňažnej pôžičky podľa § 657 Občianskeho zákonníka) bolo na základe vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že žalobkyňa je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide a žalovaná je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Je tomu tak z dôvodu, že žalobkyňa v spore uniesla bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o existencii peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur zo dňa 30.01.2015 v hotovosti. Žalovaná v spore nepreukázala, že by tieto finančné prostriedky žalobkyňa vrátila a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nebol v spore preukázaný. Je tomu tak z nižšie uvedených dôvodov.

25. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v podanom odvolaní v otázke nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke, či strany sporu uzatvorili okrem zmluvy o peňažnej pôžičke (v ústnej forme a bez prítomnosti svedkov), podľa ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažnú pôžičku vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015 bezhotovostným prevodom zo svojho účtu na účet žalovanej (keď nebolo medzi stranami sporu sporné poskytnutie peňažnej pôžičky vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015), tiež zmluvu o peňažnej pôžičke (v ústnej forme a bez prítomnosti svedkov), podľa ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažnú pôžičku vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 v hotovosti, dospel zhodne ako súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti žaloby, keďže žalobkyňa na ktorej bolo dôkazné bremeno preukázala svoje skutkové tvrdenia, že ako veriteľka poskytla peňažnú pôžičku žalovanej ako dlžníčke aj vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 v hotovosti, teda preukázala existenciu zmluvy o peňažnej pôžičke a ďalej dospel k záveru, že žalovaná v spore neunesla dôkazné bremeno, nepreukázala, že uhradila svoj dlh riadne a včas žalobkyni. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v podanom odvolaní v otázke nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke, či strany sporu uzatvorili tiež zmluvu o peňažnej pôžičke dňa 05.08.2014 (v ústnej forme a bez prítomnosti svedkov), podľa ktorej žalovaná mala poskytnúť žalobkyni peňažnú pôžičku vo výške 3 000 eur a že plnenie zo strany žalobkyne žalovanej dňa 30.01.2015 predstavovalo vrátenie tejto peňažnej pôžičky žalovanej, dospel zhodne ako súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná na ktorej bolo dôkazné bremeno, nepreukázala svoje skutkové tvrdenia, že ako veriteľka poskytla peňažnú pôžičku žalobkyni vo výške 3 000 eur dňa 05.08.2014 v hotovosti, teda nepreukázala existenciu tejto zmluvy o peňažnej pôžičke zo dňa 05.08.2014 a teda nepreukázala svoje tvrdenie ani v tom, že plnenie zo strany žalobkyne žalovanej dňa 30.01.2015 predstavovalo vrátenie peňažnej pôžičky zo dňa 05.08.2014 žalovanej. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď mal za preukázané skutkové tvrdenie žalobkyne o existencii peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur zo dňa 30.01.2015 s poukazom najmä na listinný dôkaz na č. I. 5 spisu (doklad zo dňa 30.01.2015 o hotovostnom výbere sumy 3 000 eur žalobkyňou z účtu žalobkyne), ako aj výpoveď svedkyne PhDr. W. F.. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 30.01.2015 odovzdala žalovanej sumu 3 000 eur v hotovosti, ktorú skutočnosť žalovaná potvrdila svojim podpisom a dátumom na listinnom dôkaze na č. I. 5 spisu, ako aj v spore vo svojej výpovedi. Sporným medzi stranami sporu bol právny dôvod poskytnutia tejto sumy. Odvolací zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala svoje tvrdenia o právnom dôvode poskytnutia sumy 3 000 eur dňa 30.01.2015 žalovanej ako peňažnej pôžičky (za neexistencie prítomnosti svedkov), keďže jej tvrdenie bolo nesporne preukázané v kontexte s vykonanými dôkazmi v spore a to najmä listinným dôkazom na č. I. 5 spisu, výpoveďou svedkyne PhDr. W. F., ako aj v kontexte s prihladením na - medzi stranami nesporne preukázanú existenciu zmluvy o peňažnej pôžičke zo dňa 27.01.2015 vo výške 2 000 eur uzatvorenú medzi stranami sporu, - na medzi stranami nesporne preukázanú existenciu zmluvy o peňažnej pôžičke zo dňa 05.08.2014 uzatvorenú medzi žalovanou a svedkyňou K. X. vo výške 15 000 eur, - ako aj tvrdenia samotnej žalovanej v spore, že v rozhodnom období nemala peniaze na nákup tovaru, potrebovala peniaze na nákup tovaru, keďže pôžičky poskytnuté dňa 05.08.2014 (žalobkyni a svedkyňi K. X.) jej neboli vrátené v lehote splatnosti dňa 29.08.2014, z ktorého dôvodu potom uzatvorila so žalobkyňou zmluvu o peňažnej pôžičke vo výške 2 000 eur dňa 27.01.2015. Vyššie uvedené nesporne preukázané skutočnosti logicky vyúsťujú do záveru (vzhľadom na ich následnú postupnosť, dôvodnosť, možnosť a účel), že aj suma poskytnutá žalobkyňou žalovanej dňa 30.01.2015 preukazuje existenciu zmluvy o peňažnej pôžičke. S poukazom na odvolacie dôvody žalovanej odvolací súd uvádza, že u svedkyne P. W. F., ktorá potvrdila vedomosť o existencii peňažnej pôžičky vo výške 3 000 eur zo dňa 30.01.2015, nebol daný objektívny dôvod na spochybňovanie vierohodnosti jej svedeckej výpovede vzhľadom na pomer k obojstrannému sporu, ktorá svedkyňa v rozhodnom období poznala žalobkyňu, ako aj žalovanú (ako klientky masážneho salónu), ktorá svedkyňa potvrdila, že z počutia od strán sporu, teda aj od žalovanej mala vedomosť, že žalovaná potrebovala peniaze na nákup tovaru vo výške 5 000 eur, že žalobkyňa jej poskytla peňažnú pôžičku vo výške 2 000 prevodom na účet a sumu 3 000 eur v hotovosti, že žalovaná peňažnú pôžičku splácala, že jedenkrát žalovaná požiadala svedkyňu, aby za žalovanú uhradila žalobkyni splátku pôžičky, že žalovaná mala vedomosť o tom, že žalobkyňa si zobrala pôžičku, aby mohla požičať peniaze žalovanej, že listinný dôkaz na č. I. 5 spisu je doklad potvrdzujúci prevzatie predmetnej pôžičky. Táto svedkyňa nepotvrdila svoju vedomosť o existencii takej peňažnej pôžičky, podľa ktorej by žalovaná poskytla peňažnú pôžičku žalobkyni. Teda aj keď svedkyňa nevnímala svojimi zmyslami skutočnosti bezprostredne týkajúce sa existencie peňažnej pôžičky zo dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur a vyjadrovala sa vo svojej výpovedi len ku skutočnostiam, ktoré vnímala svojimi zmyslami a to k vyjadreniam strán sporu o existencii pôžičky, v kontexte vyššie uvedených dôkazov je potrebné prijať

záver o tom, že táto svedecká výpoveď potvrdila tvrdenie žalobkyne o existencii peňažnej pôžičky dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur. Odvolací súd dodáva, že aj tento vyššie uvedený nepriamy dôkaz preukazuje pravdivosť preukazovaného tvrdenia žalobkyne o existencii peňažnej pôžičky dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur. Pokiaľ sa jedná o výpoveď svedka U. I. (druha žalobkyne), ktorý z počutia od žalobkyne mal mať vedomosť o existencii peňažnej pôžičky dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur, okolnosť vzťahu druha družky mala vplyv, teda spochybnila objektívnosť, vierohodnosť výpovede tohto svedka, keď jediným dostupným dôkazom nebola vo veci práve iba výpoveď tohto svedka. Napriek vyššie uvedenému hodnoteniu výpovede tohto svedka odvolací súd uvádza, že vyššie uvedené ostatné dôkazy spolu preukazujú tvrdenie žalobkyne o existencii peňažnej pôžičky dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur. Pokiaľ sa jedná o výpoveď svedkyne K.C., ktorá dlhuje žalobkyni sumu cca 13 970 eur a vedie sa voči nej v trestnej veci č. KR PZ ČVS: KRP-143/2-VYS-NR-2017 ako obvinenej stíhanie podľa § 221 ods.1, ods.3 písm. c), ods.4 písm. a) k § 20 Trestného zákona, táto okolnosť spochybňuje objektívnosť, vierohodnosť výpovede tejto svedkyne v tej časti, pokiaľ tvrdila, že zostatok peňažnej pôžičky zo dňa 05.08.2014, ktorú poskytla žalovaná svedkyňi, mala za svedkyňu zaplatiť žalovanej žalobkyňa. Táto svedkyňa tiež vo výpovedi potvrdila tvrdenie žalovanej existenciu peňažnej pôžičky zo dňa 05.08.2014, podľa ktorej žalovaná svedkyňi poskytla peňažnú pôžičku vo výške 15 000 eur, ktorú v lehote splatnosti dňa 29.08.2014 neuhradila, potvrdila tiež vedenie trestného stíhania voči jej osobe v súvislosti s tým, že dlhuje žalobkyni sumu cca 13 000 eur až 15 000 eur a uviedla, že nemá vedomosť o existencii pôžičky žalovanej poskytnutej žalobkyni. Odvolací súd ďalej dodáva, že neobstojí tvrdenie žalovanej, že žalobkyňa v rozhodnom období nedisponovala dostatkom finančných prostriedkov za účelom poskytnutia pôžičky žalovanej, ako aj svedkyňi K. X., keďže K. X. bola žalobkyňou poskytnutá peňažná pôžička s poukazom na listinné dôkazy na č.l.70,71 spisu v inom než rozhodnom období, pričom žalobkyňa preukázala listinným dôkazom na č. l. 70 spisu, že v rozhodnom období disponovala finančnými prostriedkami na svojom účte (12.12.2014 čerpanie úveru vo výške 12 000 eur). Odvolací súd na základe vyššie vykonaného dokazovania a vyššie uvedených výsledkov vyhodnotenia týchto dôkazov bez vážnych pochybností dospel k záveru o skutočnej existencii peňažnej pôžičky dňa 30.01.2015 vo výške 3 000 eur. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že žalovaná v spore neuniesla dôkazné bremeno o existencii peňažnej pôžičky zo dňa 05.08.2014 (v ústnej forme a bez prítomnosti svedkov), podľa ktorej žalovaná mala poskytnúť žalobkyni peňažnú pôžičku vo výške 3 000 eur. Keďže žalovaná v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno o existencii pôžičky, nemohlo rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznieť v jej prospech. Odvolací súd navyše dodáva, že žalovaná v spore nepreukázala, že v rozhodnom období disponovala s finančnými prostriedkami vo vyššej sume vo vzťahu k tvrdenej peňažnej pôžičke zo dňa 05.08.2014 (ktorá mala vzniknúť po začatí konkurzného konania na majetok žalovanej ako dlžníčky) aj poukazom na obsah návrhu končeného rozvrhu výťažku na č.l. 72 až 78 spisu.

26. Z vyššie uvedených dôvodov za situácie, že v spore bolo preukázané, že žalobkyňa na ktorej bolo dôkazné bremeno, preukázala svoje skutkové tvrdenia, že ako veriteľka poskytla peňažnú pôžičku žalovanej ako dlžníčke vo výške 3 000 eur dňa 30.01.2015 v hotovosti, teda preukázala existenciu zmluvy o peňažnej pôžičke a žiadny iný právny dôvod tohto plnenia nebol v spore preukázaný, bolo potrebné prijať záver, že strany sporu sú účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoje subjektívne právo uplatnené v spore a nebol daný dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v spore. Z vyššie uvedených dôvodov potom nebolo v danej právnej veci dôvodné, vziať do úvahy možnú právnu kvalifikáciu rozhodujúcich skutočností ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka (ako navrhla žalovaná v odvolacom konaní) a ani posudzovať, či žalovaná ako dlžníčka dôvodne vzniesla námietku premičania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia ako plnenia bez právneho dôvodu.

27. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

28. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 389 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

29. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

30. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako ja v súvisiacom výroku o náhrade konania potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

32. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).